

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 636/2018-64

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara prerokoval prijaté ústavné sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Futej, CSc., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 147/2016, 3 Co 148/2016 z 23. februára 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 173/2017 z 11. októbra 2017, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 308/2016 zo 16. augusta 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 34/2018 zo 14. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] a [REDACTED] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 173/2017 z 11. októbra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 34/2018 zo 14. marca 2018 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 173/2017 z 11. októbra 2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 34/2018 zo 14. marca 2018 zrušuje a veci mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] trovy konania spolu v sume 637,76 € (slovom šesťstotridsaťsedem eur a sedemdesiatšesť centov) na účet ich právneho zástupcu advokátskej kancelárie FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavným sťažnostiam [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia sťažovateľov

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 636/2018-22 z 22. novembra 2018 prijal podľa vtedy platného a účinného § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov na ďalšie konanie, po predchádzajúcom spojení vecí na spoločné konanie uznesením č. k. PLs. ÚS 14/2018-9 zo 6. júna 2018, ústavné sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“, spolu aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 147/2016, 3 Co 148/2016 z 23. februára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu z 23. februára 2017“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 173/2017 z 11. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 11. októbra 2017“), ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 308/2016 zo 16. augusta 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu zo 16. augusta 2017“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 34/2018 zo 14. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zo 14. marca 2018“).

2. Ústavné sťažnosti boli pôvodne pridelené sudcom spravodajcom Ľudmile Gajdošíkovej a Rudolfovi Tkáčikovi, ktorým 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie. Do 16. februára 2019 neboli ústavné sťažnosti po predchádzajúcom spojení vecí na spoločné konanie prerokované, preto boli v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelené a 17. októbra 2019 pridelené sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 a dodatku č. 2 z 1. októbra 2020 boli prerokované v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovatelia sa na základe nimi podaných žalôb v konaniach pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) proti žalovanej [Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska (ďalej len „NBS“)] domáhali náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“).

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 204/2011 z 8. decembra 2015 žalobu a návrh sťažovateľa na prerušenie konania a začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 23. februára 2017 tak, že ho ako vecne správny potvrdil. Následne sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 11. októbra 2017 tak, že ho odmietol.

5. Rovnako tak aj v prípade sťažovateľky okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 206/2011 zo 7. mája 2014 zamietol jej žalobu, ako aj jej návrh na prerušenie konania a začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom zo 16. augusta 2017 tak, že ho ako vecne správny potvrdil. Následne podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením zo 14. marca 2018 tak, že ho odmietol.

6. K skutkovým a právnym okolnostiam veci sťažovatelia zhodne uviedli, že ako členovia vložili do družstva Podielové družstvo slovenské investície, Poľná 1, Bratislava (ďalej len „družstvo“), peňažné prostriedky, ktoré družstvo zhodnocovalo v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“). Družstvo túto činnosť malo vykonávať na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 126 zákona o cenných papieroch na základe zverejneného prospektu investície, ktorý schvaľuje NBS. Prospekt investície bol schválený rozhodnutím Úradu pre finančný trh č. UFT-002/2002/SPI z 21. marca 2002 o schválení prospektu investície. Družstvo využívalo na zhodnocovanie peňažných prostriedkov členov a na nadobudnutie majetkových hodnôt výhradne obchodníka s cennými papiermi CAPITAL INVEST o. c. p., a. s., Poľná 1, Bratislava (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“), ktorý vykonával činnosť obchodníka s cennými papiermi podľa zákona o cenných papieroch na základe povolenia na poskytovanie investičných služieb vydaného NBS do 1. marca 2011, keď mu NBS odobrala povolenie na poskytovanie investičných

služieb. Nadobúdanie majetkových hodnôt z peňažných prostriedkov zhromaždených na základe verejnej ponuky družstva a ich spravovanie v rámci prospektu investície upravovala zmluva o správe portfólia cenných papierov podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v platnom znení a podľa zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „zmluva o správe“), ktorú uzatvorili ako zmluvné strany družstvo a obchodník s cennými papiermi. Sťažovatelia dodali, že táto zmluva o správe bola zmluvnými stranami počas jej platnosti menená a doplnená, naposledy v znení zmien a doplnení uskutočnených zmluvou o riadení portfólia uzatvorenou 2. júna 2008 (ďalej len „zmluva“).

7. Zároveň sťažovatelia uviedli, že miera zhodnotenia peňažných prostriedkov nimi vložených do družstva mala byť v súlade s prospektom investície a na základe činnosti obchodníka s cennými papiermi 8 % p. a. Nad činnosťou družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a nad činnosťou obchodníka s cennými papiermi vykonávala dohľad podľa zákona o cenných papieroch NBS, ktorej právomoci v oblasti dohľadu vyplývajú aj zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska v znení neskorších predpisov. Okrem týchto právnych predpisov NBS vykonávala dohľad nad družstvom a obchodníkom s cennými papiermi aj podľa zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

8. Sťažovateľ sa v konaní pred okresným súdom a krajským súdom domáhal proti žalovanej (Slovenskej republike, za ktorú koná NBS) náhrady škody v sume 17 924,72 € s príslušenstvom a tvrdil, že išlo o škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom NBS pri výkone bankového dohľadu nad družstvom.

9. Sťažovateľka sa v konaní pred okresným súdom a krajským súdom domáhala proti žalovanej (Slovenská republike, za ktorú koná NBS) náhrady škody v sume 3 172,33 € s príslušenstvom a tvrdila, že išlo o škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom NBS pri výkone bankového dohľadu nad družstvom.

10. Sťažovatelia v priebehu súdnych konaní opakovane argumentovali tým, že peňažné prostriedky do družstva vkladali výhradne z dôvodu, že sa spoliehali na to, že družstvo a obchodník s cennými papiermi sú subjektmi, nad ktorými vykonáva dohľad NBS, a preto bude zabezpečené ich riadne fungovanie vrátane ochrany nimi vložených finančných prostriedkov, a že tieto budú zhodnotené v garantovanej výške. V máji roku 2010 sa dozvedeli na základe oznámenia od družstva, že obchodník s cennými papiermi k 30. aprílu 2010 s družstvom ukončil činnosť, ako aj to, že družstvu neodovzdal žiadne portfólio ani zverené peňažné prostriedky, a z uvedeného dôvodu družstvo nemalo prostriedky na výplatu finančných prostriedkov, ktoré sťažovatelia zverili družstvu vrátane ich zhodnotenia. V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na to, že nemali vedomosť o tom, že môže dôjsť ku škode na ich investícii, pretože ako uvádzalo družstvo, obchodník s cennými papiermi mu počas trvania zmluvy predkladal vyúčtovania, ktoré nenasvedčovali neplnenie jeho záväzkov z tejto zmluvy. Takéto ubezpečenie vyplývalo aj z toho, že si obchodník s cennými papiermi vyúčtoval za činnosť odmenu vo výške zhodnotenia portfólia družstva nad zmluvne dohodnuté 8% zvýšenie hodnoty portfólia. Dodali, že škoda im tak vznikla v dôsledku nezákonného postupu obchodníka s cennými papiermi ako subjektu finančného trhu, ktorý svoju činnosť pre družstvo vykonával v rozpore so zmluvou a zákonom o cenných papieroch.

11. Po zhrnutí argumentov uvádzaných sťažovateľmi v odvolaniach proti rozsudkom okresného súdu a následne aj proti rozsudkom krajského súdu, ako aj uvedených v podaných dovolaniach sťažovatelia bližšie rozviedli, v čom vidia porušenie nimi namietaného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutými rozsudkami krajského súdu z 23. februára 2017 a zo 16. augusta 2017, ako aj napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu z 11. októbra 2017 a zo 14. marca 2018.

12. Sťažovatelia namietali, že napadnuté rozsudky krajského súdu sú založené na skutkových a právnych záveroch, ktoré sú nepodložené a arbitrárne. Zastávajú názor, že zo strany krajského súdu nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. V tejto súvislosti namietali závery, podľa ktorých a) limitácia dohľadu zo strany NBS a jej postup bol v medziach zákona a ústavy, b) zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči družstvu

či sekundárnu zodpovednosť družstva voči sťažovateľom, a c) záver o subsidiarite uplatneného nároku sťažovateľov voči NBS vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v konkurze družstva.

13. V ústavných sťažnostiach sťažovatelia tvrdili, že NBS mala vedomosť o verejne známych skutočnostiach, že činnosťou družstva a obchodníka s cennými papiermi vzniká bezprostredne hroziace riziko vzniku škody, no nekonala tak, aby včas vykonala opatrenia na predchádzanie vzniku tejto škody. Dodali, že NBS mala prístup k všetkým informáciám v dôsledku informačnej povinnosti družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt vrátane aktuálneho stavu jeho hospodárenia.

14. Zároveň sťažovatelia namietali, že krajský súd v napadnutých rozsudkoch limitovaný dohľad NBS odvodzoval od § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch, ktorý však bol do tohto zákona doplnený až s účinnosťou od 1. júna 2010. Uvedené ustanovenie zákona o cenných papieroch obsahuje povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt dodržiavať schválený prospekt investície, avšak podľa sťažovateľov z jeho znenia nie je možné vyvodit' jednoznačný záver o tom, že pred jeho doplnením do uvedeného zákona NBS vykonávala dohľad iba v limitovanom rozsahu. Podľa sťažovateľov zároveň podľa § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo povinnosťou NBS zisťovať a vyhodnocovať informácie a podklady o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činnosti a v zmysle § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch družstvo aj obchodník s cennými papiermi patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Taktiež v zmysle § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch mala podľa sťažovateľov NBS zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní či nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných NBS družstvu a obchodníkovi s cennými papiermi, čo podľa ich názoru neurobila. Zákonný dohľad zo strany NBS bol podľa názoru sťažovateľov upravený tak široko, že NBS mala zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách ako tých, ktoré vyplývajú z povolenia na činnosť, a to vrátane tých rizík, ktorými sú alebo mohli byť vystavené dohliadané subjekty a ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov týchto dohliadaných subjektov. Na základe uvedeného dospeli sťažovatelia k záveru, že NBS nemohla vykonávať dohľad len v obmedzenom rozsahu. Podľa sťažovateľov tak NBS svojím nesprávnym postupom

umožnila činnosť družstva a obchodníka s cennými papiermi, pričom aj v dôsledku toho sťažovateľa nemohli už skôr rozpoznať riziko svojich investícií, čo v roku 2010 vyústilo k nedostupnosti sťažovateľmi vložených finančných prostriedkov, teda NBS im v dôsledku zanedbaného dohľadu ani v minimálnej miere neochránila ich investície. Potvrdením tejto tézy je podľa sťažovateľov aj to, že NBS následne v roku 2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a družstvu zakázala činnosť.

15. Ďalej sťažovatelia poukazovali na to, že podľa ich názoru existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyučuje možnosť podať sťažovateľom ako veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, žalobu o náhradu škody voči štátu a nerobí túto žalobu predčasnou. V tomto ohľade sa odvolali na závery rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky pod sp. zn. 29 Cdo 4968/2009 z 11. apríla 2012. Dôvodili tiež tým, že podľa § 9 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podmienkou vzniku zodpovednosti štátu nie je to, aby poškodený preukázal bezúspešnosť vydania pohľadávky v konkurznom konaní.

16. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam najvyššieho súdu sťažovatelia namietali, že najvyšší súd v nich nedostatočne odôvodnil svoje závery, a tým porušil nimi namietané práva podľa ústavy a dohovoru. Uviedli, že najvyšší súd podané dovolanie odmietol ako neprípustné, pretože namietaná procesná vada, ako aj iné vady v danom konaní nevyšli najavo. Podľa názoru sťažovateľov sa najvyšší súd dostatočným spôsobom nevysporiadal s tým, čo je možné považovať za procesnú vadu, a tiež z odôvodnenia nie je zrejmé, akých úvah sa najvyšší súd pri odmietnutí dovolania pridrižoval.

17. Sťažovatelia zároveň v podaných ústavných sťažnostiach poukázali na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, kde všeobecné sudy priznali žalobkyni (ktorá je poisťovňou) nárok na náhradu škody spôsobenej NBS (ďalej len „prípád RAPID LIFE“). V prípade RAPID LIFE všeobecné sudy vyvodili zodpovednosť a pochybenie NBS, ktoré malo spočívať v tom, že NBS pri vzniku poisťovne schválila tzv. poistné podmienky, ktoré však obsahovali chybu v rámci matematického výpočtu výšky poistného.

18. Na záver sťažovateľa uviedli, že zo skutočností uvedených v podaných ústavných sťažnostiach jednoznačne vyplýva, že družstvo svojím konaním porušovalo ustanovenie § 129 ods. 3 v spojení s ustanovením § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a ustanovenie § 125c ods. 1 v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch, a to od konca roku 2006, avšak NBS voči družstvu úradne zasiahla až v máji roku 2011, v dôsledku čoho podľa sťažovateľov NBS dlhodobo prehliadala pochybenia obchodníka s cennými papiermi a náležitým spôsobom nezakročila proti družstvu ani proti obchodníkovi s cennými papiermi.

19. Vzhľadom na uvedené sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/173/2017 zo dňa 11.10.2017 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/147/2016, 3Co/148/2016 zo dňa 23.02.2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Cdo/173/2017 zo dňa 11.10.2017 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/147/2016, 3Co/148/2016 zo dňa 23.02.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinní uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do 10 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

a

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/34/2018 zo dňa 14.03.2018 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/308/2016 zo dňa 16.08.2017 porušené bolo.

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Cdo/34/2018 zo dňa 14.03.2018 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/308/2016 zo dňa 16.08.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinní uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do 10 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*“

II.

Vyjadrenia krajského súdu, najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov.

20. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí ústavných sťažností sťažovateľov na ďalšie konanie krajský súd zaujal stanovisko podaním sp. zn. 1 Spr V 640/2018 doručeným ústavnému súdu 21. januára 2019, v ktorom uviedol, že sa v plnom rozsahu odvoláva na závery krajského súdu uvedené v odôvodneniach napadnutých rozsudkov, ktorých závery boli podľa jeho názoru dostatočne zdôvodnené a boli v nich vysvetlené dôvody, pre ktoré dospel krajský súd k záveru, že zo strany orgánov štátu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a nebol ani preukázaný vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi namietaným úradným postupom a sťažovateľmi tvrdeným vznikom škody. Dodal, že v odôvodnení napadnutých rozsudkov sa krajský súd vysporiadal so všetkými vecnými námietkami sťažovateľov.

20.1 Predseda krajského súdu zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho prejednania ústavných sťažností.

21. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí ústavných sťažností sťažovateľov na ďalšie konanie najvyšší súd zaujal stanovisko podaním č. KP 3/2018-100 Cpj 69/2018 doručeným ústavnému súdu 17. mája 2019, v ktorom uviedol, že v rámci odôvodnenia napadnutých uznesení sa sústredil iba na vadu zmätočnosti, a to na porušenie práva na spravodlivý súdny proces, pričom neprítomnosť tejto vady zmätočnosti najvyšší súd v rámci odôvodnenia riadne zdôvodnil. Na základe toho podľa názoru najvyššieho súdu nie je možné uvedené uznesenia považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené,

keďže najvyšší súd sa v dovolacom konaní s námietkami sťažovateľov riadne vysporiadal a svoje rozhodnutia riadne odôvodnil.

21.1 Predsedníčka najvyššieho súdu zároveň vyslovila súhlas s upustením od ústneho prejednávania ústavných sťažností.

22. Ústavný súd v súlade s § 126 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zaslal zúčastnenej osobe – NBS, v konaní vo veci samej vystupujúcej ako žalovaná, upovedomenie o podaných ústavných sťažnostiach sťažovateľov s tým, že má právo sa k nim vyjadriť. Zúčastnená osoba svoje právo podať vyjadrenie k podaným ústavným sťažnostiam sťažovateľov využila a vo vyjadrení č. NBS1-000-050-252 doručenom ústavnému súdu 17. júna uviedla, že podané ústavné sťažnosti považuje za nedôvodné a neopodstatnené, tiež že k svojmu konaniu, svojim právam a povinnostiam, sa opakovane vyjadrovala v rámci jednotlivých súdnych konaní či už pred okresným súdom, krajským súdom, ako aj najvyšším súdom. Dodala, že obdobných konaní, v ktorých ako žalobcovia vystupovali členovia družstva, bolo pred okresným súdom vyše 600. Ďalej uviedla, že inštitút verejnej ponuky majetkových hodnôt bol zavedený zákonom o cenných papieroch s účinnosťou od 1. januára 2002. Majetkovou hodnotou sa podľa § 126 ods. 1 zákona o cenných papieroch v znení platnom a účinnom do 21. júla 2013 rozumeli majetkové práva a hodnoty iné ako cenné papiere, ktoré podliehali verejnej ponuke na základe NBS schváleného a vyhlasovateľom verejnej ponuky zverejneného prospektu investície. Z § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch v znení účinnom do 10. júla 2009 vyplýva, ako správne rozhodli aj príslušné súdy, že NBS síce vykonávala dohľad, avšak predmetom dohľadu nebola celá činnosť vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt v rozsahu predmetu jeho podnikania zapísaného v obchodnom registri, ale len v rozsahu vymedzenom zákonom o cenných papieroch, teda kontrola zverejnenia schváleného prospektu investície pred začatím verejnej ponuky, aktuálnosť prospektu investície počas lehoty trvania verejnej ponuky, plnenie informačných povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a splnenie povinnosti predložiť pred zverejnením NBS na posúdenie oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt. Zároveň uviedla, že NBS nemala v zmysle platných právnych predpisov oprávnenie

vykonávať dohľad nad vlastnou činnosťou družstva, a to až do prijatia novely zákona o cenných papieroch, ktorá nadobudla účinnosť 1. júna 2010. Až vtedy bola stanovená povinnosť dodržiavať schválený prospekt investícií vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, teda až od tohto momentu bolo možné kontrolovať dodržiavanie tejto povinnosti a zároveň ukladať sankcie za jej porušenie. K námietke sťažovateľov, že NBS pochybila, ak odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na činnosť až v roku 2011, a nie už skôr, uviedla, že až dohľadom vykonaným na mieste v roku 2010 boli zistené také nedostatky, ktoré umožňovali pristúpiť k takémuto postupu, a preto nie je pravdivé tvrdenie, že NBS tak mohla postupovať už v roku 2007. Podľa NBS nie je možné konštatovať, že mala zakročiť už v roku 2007, keďže z hospodárskych výsledkov družstva pravidelne predkladaných NBS v rámci polročných a ročných finančných správ nevyplývali indície či informácie o zhoršenej finančnej situácii družstva, ktorá by ohrozila vyplácanie podielov jeho členom. Dodala, že NBS až do 10. júla 2009, keď došlo v ustanovení § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch k rozšíreniu predmetu dohľadu NBS, nedisponovala v rámci výkonu dohľadu kompetenciou vo vzťahu k posudzovaniu rozloženia rizík a krytia rizík, pričom aj v následnom období mala túto kompetenciu len v obmedzenom rozsahu. S odvolaním sa na čl. 2 ods. 2 ústavy NBS uviedla, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, čo platí aj pre NBS v rámci výkonu dohľadu nad finančným trhom. Preto môže dohliadanému subjektu ukladať sankcie len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a zároveň ak to patrí do pôsobnosti NBS. Dodala, že NBS nemala a ani v súčasnosti nemá kompetenciu riešiť spory vzniknuté zo zmluvných vzťahov medzi družstvom a obchodníkom s cennými papiermi. Tiež uviedla, že svojím postupom neporušila svoje povinnosti uložené jej príslušnými právnymi predpismi. Pri výkone dohľadu postupovala v rozsahu svojich kompetencií a nedopustila sa konania nezlučiteľného s ochranou základných práv a slobôd. Na záver uviedla rozhodnutia ústavného súdu v obdobných veciach, keď boli ústavné sťažnosti odmietnuté.

23. Sťažovateľom bola výzvou ústavného súdu z 24. júna 2020 daná možnosť vyjadriť sa k stanovisku krajského súdu sp. zn. 1 Spr V 640/2018 doručenému ústavnému súdu 21. januára 2019, k stanovisku najvyššieho súdu č. KP 3/2018-100 Cpj 69/2018

doručenému ústavnému súdu 17. mája 2019, ako aj k stanovisku NBS č. NBS1-000-050-252 doručenému ústavnému súdu 17. júna 2020. Predmetná výzva ústavného súdu bola riadne doručená 24. júna 2020. Sťažovatelia v lehote 10 dní stanovenej ústavným súdom však požadované stanovisko nezaslali, čím nevyužili právo vyjadriť sa a zároveň tým vyslovili súhlas s upustením od ústneho prejednanja ústavných sťažností.

24. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnými sťažnosťami, obsahom na vec sa vzťahujúcich zberných spisov krajského súdu a najvyššieho súdu a stanoviskami účastníkov konania a zúčastnenej osoby dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

25. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

26. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

27. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

28. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

29. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (I. ÚS 331/2019). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom.

30. Ústavný súd za podstatu tejto ústavnej sťažnosti považoval sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami krajského súdu a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu. K porušeniu nimi označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnuté rozsudky krajského súdu majú byť založené na skutkových a právnych záveroch, ktoré sú nepodložené a arbitrárne. Zastávajú názor, že zo strany krajského súdu nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam najvyššieho súdu sťažovatelia namietali, že najvyšší súd v nich nedostatočne odôvodnil svoje závery, že sa v ich odôvodnení dostatočným spôsobom nevysporiadal s tým, čo je možné považovať za procesnú vadu. Zároveň namietali, že z odôvodnenia nie je zrejmé, akých úvah sa najvyšší súd pri odmietnutí dovolania pridržoval, a že nevykonal nápravu, keď dovolania sťažovateľov vyhodnotil ako neprijateľné, čím odmietol ich právo na súdnu ochranu.

IV.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu.

31. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany,

a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 530/2019).

32. V zmysle konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 84/2020).

33. Z odôvodnenia napadnutých uznesení najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovatelia v oboch prípadoch podané dovolania, resp. ich prípustnosť vyvodzovali súbežne z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ako aj z §421 ods. 1 písm. b) CSP.

33.1 Najvyšší súd však v oboch prípadoch s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 dospel k záveru o neprípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov, a preto skúmal prípustnosť dovolaní sťažovateľov len podľa § 420 písm. f) CSP a nezaoberal sa prípustnosťou nimi podaných dovolaní z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že od prijatia už uvedeného rozhodnutia veľkého senátu najvyššieho súdu bola otázka zákazu kumulácie dovolacích dôvodov predmetom odbornej diskusie, ako aj vzhľadom na nejednotnosť názorov na pôde ústavného súdu týkajúcu sa otázky posúdenia ústavnej konformnosti tohto záveru táto otázka bola aj predmetom zjednotenia právnych názorov senátov ústavného súdu v pléne ústavného súdu. Výsledkom toho bolo v konaní vedenom pod sp. zn. PLz. ÚS 1/2018 25. apríla 2018 prijaté uznesenie pléna ústavného súdu, ktorého stanovisko je uvedené v nasledujúcom bode tohto nálezu, ktorým sú jednotlivé senáty pri rozhodovaní ďalších obdobných vecí viazané.

35. V zmysle stanoviska pléna ústavného súdu „Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (PLz. ÚS 1/2018).“.

36. Po preskúmaní predmetnej veci ústavný súd dospel k záveru, že uvedené stanovisko pléna ústavného súdu je aplikovateľné aj na vec sťažovateľov, pretože najvyšší súd neposúdil súbežne uplatnené dôvody prípustnosti ich dovolaní, ale obmedzil sa len na posúdenie prípustnosti podaných dovolaní z hľadiska § 420 písm. f) CSP, čím došlo z jeho strany k porušeniu práva sťažovateľov na prístup k súdu.

37. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľmi namietaných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

IV.2 K námietke porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami krajského súdu.

38. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (I. ÚS 303/2019).

39. Ako bolo uvedené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, resp. vyplýva to aj z bodu 1 výroku tohto rozhodnutia, ústavný súd v dôsledku konštatovania porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom pri posudzovaní podaných dovolaní sťažovateľov pristúpil k zrušeniu napadnutých uznesení najvyššieho súdu, pričom najvyšší súd bude na základe záverov uvedených v tomto rozhodnutí musieť opätovne posúdiť podané dovolania sťažovateľov a rozhodnúť o nich. Za danej situácie je preto namieste zdržanlivosť ústavného súdu, pokiaľ ide o posudzovanie ústavnej konformity napadnutých rozsudkov krajského súdu.

39.1 Podľa názoru ústavného súdu nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom v danej veci nahradzoval ústavný súd svojim vstupovaním do konania. V podstate by tak mohol prejudikovať rozhodnutie najvyššieho súdu, resp. by hrozil vznik ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu,

a to najvyšší súd a ústavný súd. Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu (m. m. III. ÚS 35/2019). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (I. ÚS 91/2016).

40. Len pre doplnenie je na tomto mieste aj za danej situácie možné poukázať na ustanovenie § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

41. S poukazom na uvedené, pridržiavajúc sa uplatňovaného princípu subsidiarity, ústavný súd ústavným sťažnostiam v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

V.

Zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie.

42. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

43. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

43.1 Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

44. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu boli porušené sťažovateľmi namietané základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenia zrušil a veci najvyššiemu súdu vrátil na nové konanie (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

44.1 V rámci neho následne najvyšší súd bude povinný ústavnoprávne relevantným spôsobom posúdiť podané dovolania sťažovateľov v súlade s už uvedeným zjednocujúcim stanoviskom pléna ústavného súdu týkajúcim sa prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP.

VI.

Trovy konania.

45. Ústavný súd rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní vedenom pred ústavným súdom.

46. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

47. Ústavný súd priznal sťažovateľom trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

48. Náhradu trov konania ústavný súd u oboch sťažovateľov priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v prípade úkonov právnej služby, a to prevzatia a prípravy zastúpenia a podania ústavnej sťažnosti vychádzal u sťažovateľa z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2016,

ktorá bola 884 €, keďže ide o úkony právnej služby vykonané v roku 2017, teda výpočtový základ tvorí sumu 147,33 €. Za úkony právnej služby vykonané v roku 2017 patrí režijný paušál v sume 8,84 €. V prípade úkonov právnej služby, a to prevzatia a prípravy zastúpenia a podania ústavnej sťažnosti vychádzal u sťažovateľky z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá bola 921 €, keďže ide o úkony právnej služby vykonané v roku 2018, teda výpočtový základ tvorí sumu 153,50 €. Za úkony právnej služby vykonané v roku 2018 patrí režijný paušál v sume 9,21 €. Trovy právneho zastúpenia tak v konaní pred ústavným súdom predstavujú celkovú sumu 637,76 € (bod 3 výroku tohto rozhodnutia).

49. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný nahradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

50. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu